

ВЛАСНИЙ КАПІТАЛ КОМПАНІЇ: ДЖЕРЕЛА ФОРМУВАННЯ

Кремень Вікторія Михайлівна

доктор економічних наук, доцент

Київський національний університет технологій та дизайну, Україна

Кремень Ольга Іванівна

кандидат економічних наук, доцент

Київський національний університет технологій та дизайну, Україна

Аліна Кравченко

магістрант

Київський національний університет технологій та дизайну, Україна

Основу фінансової стійкості і стабільного функціонування компанії складає власний капітал, який являє собою ту частину активу, яка сформована за рахунок коштів власників, які інвестували свої кошти в цю компанію [1].

Основними компонентами власного капіталу є: статутний, додатковий і резервний капітал, а також нерозподілений прибуток [2]. Статутний капітал виступає в якості характеристики сукупної номінальної вартості акцій фірми, придбаних акціонерами, тобто відображає суму грошових коштів, що надаються власниками для забезпечення статутної діяльності підприємства при його створенні [3, с. 39-41]. Слід зауважити, що прояв категорії «статутний капітал» у практиці фінансової роботи і бухгалтерського обліку відрізняється від організаційно-правової форми компанії: так, наприклад, це номінальна вартість акцій всіх типів для акціонерного товариства. Якщо після закінчення фінансового року вартість чистих активів товариства виявиться меншою від статутного капіталу (але не нижче мінімальної величини, визначеної законодавством), то товариство зобов'язане буде оголосити про зменшення свого статутного капіталу. Особливе місце у реалізації гарантії захисту кредиторів займає резервний капітал, головне завдання якого полягає у поглинанні можливих збитків і зниження ризику кредиторів у разі погіршення економічної кон'юнктури. Резервний капітал формується у відповідності до встановленого законом порядку і має суворо цільове призначення. Формування резервного капіталу відбувається на основі механізму щорічних відрахувань з чистого прибутку і в розмірі, передбаченому статутом товариства [4, с. 306]. Додатковий капітал формується за рахунок таких елементів: дооцінки основних засобів, об'єктів капітального будівництва та інших матеріальних об'єктів майна організації з терміном корисного використання понад 12 місяців, що проводиться в установленому порядку; різниць вартості акцій за рахунок продажу акцій за ціною, що перевищує номінал, і їх номінальною вартістю; позитивних курсових різниць за внесками до статутного капіталу в іноземній валюті [1]. Формою функціонування власного капіталу підприємства є також нерозподілений прибуток – частина прибутку, не направлена на виплату дивідендів акціонерам чи засновникам і не використана на будь-які інші цілі. Внаслідок відносної ліквідності даної категорії капіталу, найчастіше він використовується для поповнення оборотних коштів підприємства [2].

Поряд із низкою переваг фінансування діяльності компанії коштом власного капіталу не можна не згадати про недоліки. Використовуючи виключно власні

внутрішні джерела капіталу, підприємство може не досягати необхідного розвитку та втрачати конкурентні позиції: по великому рахунку, обмеженість обсягів власного капіталу не потребує коментарів.

Список використаних джерел:

1. Загальні вимоги до фінансової звітності. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1, Наказ МФУ від 07.02.2013, № 73. Доступ через: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13#Text>
2. Коркушко, О.Н. (2013) Класифікаційні види власного капіталу, як об'єкта обліку. *Сталий розвиток економіки*, № 4, 262–265
3. Ткаченко, І.П. (2017). *Фінансова діяльність суб'єктів підприємництва*. Кам'янське: ДДТУ
4. Воськало, Н.М., Воськало, В.І. (2009). Проблеми формування та використання резервного капіталу. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*, № 647, 305–309